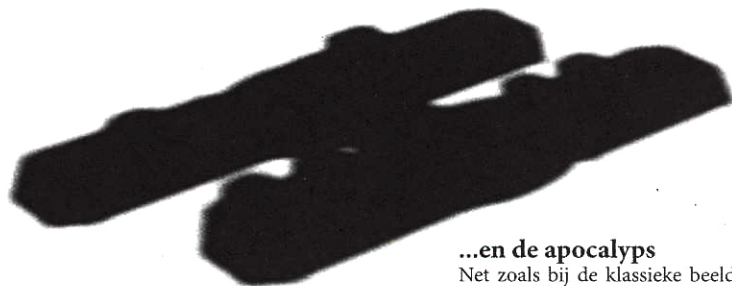
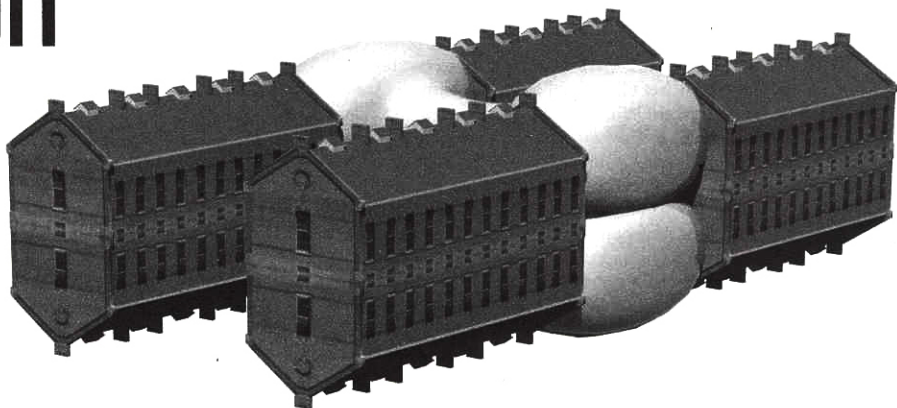

KUNSTCIRCUIT

door Tom Nys en Sam Steverlyncx

© Nick Ervinck

Educatie is momenteel een hot topic in de beeldende kunst. De biënnale 'Manifesta 6' zou worden georganiseerd met de principes van wijlen het Black Mountain College in het achterhoofd, en zou focussen op de idee van het kunstonderwijs (zie GC 75). Totdat de burgemeester van het verdeelde Cypriotische Nicosia vond dat die Grieks-Turkse grensoverschrijdende school wat hem betrof niet kon, en de boel opblies. Kunst als glijmiddel voor een beter wereld? Hier niet dus.

Ondertussen loopt in het Antwerpse MuHKA wel de expositie 'Academy. Learning from Art', waarin een gelijkaardig thema aan bod komt. (www.muhka.be) Het is in feite een onderdeel van een tweeluik, waarvan de andere opstelling, 'Academy. Learning From The Museum' te zien is in het Eindhovense Van Abbemuseum (www.vanabbemuseum.nl) – beide nog tot 26 november.

Power Rangers

Hoe het er aan toe gaat op de onder de loep genomen academies kan je zelf gaan bekijken op de eindejaarstentoonstellingen; ongetwijfeld vind je er werk van enkele toekomstige toppers. De 'Rijksakademie Open Ateliers 2006' te Amsterdam gaan door op 25 en 26 november (www.rijksakademie.nl), in Antwerpen kan je van 2 tot 17 december naar 'Barrack HISK 2006', een laureatenexpo samengesteld door curator Roel Arkestein (www.hisk.edu).

Het Gentse SMAK exposeert – temidden van het overaanbod aan gelijktijdige tentoonstellingen – nieuw werk van Belgisch jong talent Philip Metten. (www.smak.be) In de speciaal daartoe bedoelde ruimte 'Kunst Nu' installeerde hij 'Noise Of Quasar', dat de kunstenaar realiseerde in samenwerking met enkele vrienden, waaronder een paar oud-dorpsgenoten. Metten is immers afkomstig uit het Limburgse gat Zonhoven, waar echter een fantastische bron aan creativiteit moet spuien. Zo deed hij beroep op muzikanten Dave Schroyen en Aldo Struyf van Millionaire en op begenadigd filmmaker Toon Aerts. Het resultaat is een gigantische sierboog die etnisch-sculpturale elementen bevat, maar evengoed referenties vertoont aan foute science-fiction vormgeving. In een soort crypte onderaan is Aerts' film te bewonderen, die de twee voornoemde rocksterren in een gelijkaardig Metten-decor een choreografietje laat uitvoeren met sabels annex scepters. Ze zijn daarbij gekleed in maffe retrofuturokostuums ontworpen door Romeo Hoornaert. Daarboven was een podium ingericht waar Struyf en Schroyen op de openingsavond tekeer gingen met drones en doom metal. Ook deze performance had iets van ver vervlogen tijden maar zag er paradoxaal genoeg tegelijk futuristisch uit. Rituele stammenmuziek meets eigentijdse metaldrones, Mexicaanse Azteken meet The Power Rangers: gaat dat zien, nog tot 14 januari.

"En er mag toch al eens gelachen worden in de kunst?" mompelde Monsieur Duchamp toen ie in 1914 zijn 'fontein' in een postpakket richting New York proppte. Zo denken ze er alvast ook over in het Centraal Museum van dat vrolijke stadje Utrecht; daar organiseerde men 'Humor vs. Art' (www.centraalmuseum.nl), die tot 7 januari te zien is in de CM Studio (nabij het Centraal Station). "Kunst om mee te lachen!", gieren ze er uit, maar dan lijkt ons 'versus' een fout gekozen voorzetsel en de mopjes van Richard Prince zijn nergens te bespeuren. Maar die zitten helaas niet in de collectie hedendaagse kunst van het museum, waaruit Xpose, een groep van 'werkende jongeren tussen de 18 en 25', een selectie maakte. Daarnaast is er nieuw materiaal, en deden cabaretiers en stand up comedians hun ding bij een aantal stukken.

Verdwenen kunstenaars

Nu de raad van bestuur van het Antwerpse centrum voor beeldende kunsten Extra City hun artistiek directeur (en medeoprichter) Wim Peeters deed verdwijnen, lieten ze er Krist Gruijthuijsen zijn 'More Stories On Absence' opzetten. (www.extracity.org) Het gaat om een archief van zogenaamd verdwenen kunstenaars, die er omwille van de een of andere reden de brui aan gaven. Het krantje 'De Witte Raaf' deed overigens eerder al een thema-uitgave rond dit onderwerp. De expositie is geopend tot 10 december, en Gruijthuijsen geeft op 23 november een lezing over dit project. Inmiddels werd Anselm Franke van KunstWerke Berlin aangetrokken als nieuwe curator. Je kan uiteraard (als kunstenaar) nog op andere manieren uit het oog verdwijnen, bijvoorbeeld door je te verschuilen achter een pseudoniem. De Schirn Kunsthalle in Frankfurt toont tot 14 januari de hoogst interessante groepstentoonstelling 'Anonymous'. In The Future No One Will Be Famous', waarbij kunstenaars en curator anoniem blijven. (www.schirn.de) Zo worden er vragen opgeworpen over auteurschap en naambekendheid, maar evengoed is dit een leuke museumervaring waar je geen bordjes hoeft te lezen...

...en de apocalyps

Net zoals bij de klassieke beeldhouwkunst staat het aftasten van het begrip ruimtelijkheid centraal in het oeuvre van de alomtegenwoordige jonge Vlaamse kunstenaar Nick Ervinck (van 29 november tot 14 januari in De Brakke Grond, www.brakkegrond.nl en van 17 december tot 4 februari in be-part www.be-part.be). Zijn werk onderscheidt zich echter doordat hij niet alleen gebruik maakt van klei, plastic of polyester maar ook van digitale beelden, prints en 3D-animaties. Naast zijn gestroomlijnde, uitgepuurde beelden presenteert Ervinck een parallel universum in de virtuele wereld. Door middel van computersimulatie laat hij de polymorfe bestanddelen van zijn sculpturen in allerhande constellaties overvloeien en samensmelten. Daardoor lijken zijn sculpturen, bijvoorbeeld een remake van de abdy van Cluny – zich te onttrekken aan de wetten van de zwaartekracht en worden de verschillende etappes in het ontstaansproces benadrukt. Doordat het werk zich op de grond bevindt en de toeschouwers op een verhoog staan, wordt de relatie toeschouwer/artefact omgekeerd en lijkt de apocalyptische sculptuur het resultaat van een archeologische opgraving.

Het ingeslapen zakenstadje Luxemburg beschikt sinds kort naast het befaamde Casino de Luxembourg over een gloednieuw museum voor hedendaagse kunst, het MUDAM genaamd. (www.mudam.nl) Het schitterende gebouw werd ontworpen door de Chinese toparchitect Ieoh Ming Pei die vooral bekend is door de glazen piramide die hij voor het binnenhof van het Louvre heeft ontworpen. Ook bij dit gebouw lijkt het debat weer op te wakkeren of verbluffende architectuur niet te veel aandacht opslurpt ten koste van de tentoongestelde werken. In het geval van de kunstenaar Michel Majerus lijkt de vrees alvast ongegrond. Het werk van de in 2002 overleden kunstenaar wordt vaak beschouwd als een synthese van de jaren 1990 doordat het knipoogt naar merknamen, logo's, internetbanners, technomuziek, computerspelletjes,... Op schilderkunstige wijze onderzoekt Majerus de beeldtaal van reclame en de visuele kracht die daarvan uitgaat. In zijn schilderijen legde hij zich niet neer bij de beperkingen van het medium maar ging hij steeds op zoek naar nieuwe dragers die vaak inspelden op de specificiteit van de architectuur. Zo installeerde hij in de Kunstverein in Keulen een schilderij in de vorm van een halfpipen dat door skaters be(t)reden kon worden...